de gordijnen. En hij zuchtte even. — Toen hij weg was, belde ze zoo hard om Grietje, dat de getrouwe, vlugger dan gewoonlijk, kwam opdagen.

„Guns, ik dacht . . . ."

„Ik ga uit," zei ze kortaf. „Je moet zorgen, dat het eten om zes uur klaar is." Een kwartier later liep ze, haar schaatsen bengelend aan haar arm, zooals ze gebungeld hadden, toen ze nog een schoolmeisje was, over de bevroren straat.

Wat was het heerlijk buiten. Je stappen veerden over den grond. De trambel klingelde vroolijker dan anders, luidruchtiger, en in de ramen der huizen tintelde de zon. Klik - klik deden haar schaatsen tegen elkaar, klik - klik klik. Bij dat oude, bekende geluid, kwam de levenslustige glans weer in haar oogen. Het was toch verrukkelijk om te gaan rijden. En ze was blij, dat ze niet gezegd had tegen Wim: „Ik kan wel merken, dat je veertien jaar ouder bent dan ik," wat ze had willen zeggen. Misschien, dat ze het er straks nog uitflapte. Maar nu — ze stak vif de handen in den zak van haar jekker — nu ging ze rijden, en konden Wim en de veertien jaar ouder en het stràks haar niets meer schelen. Klik - klik - klik rikketikten haar schaatsen, en op de maat van het geklik, zette ze haar voeten in haar alleroudste zwarte, stevige rijschoenen met de platte hakken, neer op den hard bevroren grond. Ze ging Lien halen, die direct overmoedig met haar in de gang rondtolde.

„Hoera! Ben je d'r. Vond Wim het goed? Ja? Zullen we naar den Poel rijden?"

„Ik vind alles best," zei ze.

Nu liepen ze samen over straat, de armen in elkaar gehaakt als jolige, jonge kinderen.

„Ik ruik het ijs al," dolde Lien. En Miek kneep haar, zooals ze Lien tien jaar geleden ook geknepen zou hebben.

Wim zat op het kantoor; hij had net Hein, den jongste bediende, waar hij ande veel mee op had, afgesnauwd, omdat die hem als een nieuwtje vertelde, dat hij razend met schaatsrijden was. Hij had er nu alweer spijt van, besloot den volgenden middag maar een uur eerder te sluiten. Dan kon Hein nog profiteeren. Maar hij was blij, dat het eens in de negen jaar winter was.

„Miek?" dacht hij. „Waar zou Miek nu zijn?" Hij zag haar voor zich in den jongensjekker met de groote zakken, en de bonten muts over haar ooren getrokken. „Ik rijd wat goed," had ze gezegd. Hoe kon het ook anders, zoo'n jong, levenslustig ding als Miek was. Hij voelde zich opeens zoo oud bij haar vergeleken. De veertien jaar verschil waren veertien jaar op dat oogenblik. En hij wist, dat hij haar er niet van mocht terughouden, omdat hij niet rijden kon. Maar ze was zoo woest, en die dolle Lien was nog uitgelatener dan zij. Je las van zoo vèel ongelukken op het ijs. Hij kon het niet meer uithouden. Telefoneerde naar huis:

„Is mevrouw alweer thuis?"

„Guns nee Meneer . . . . ."

Hij begreep, dat Grietje zich schrap zette om nog meer te vertellen, maar hij belde gauw af met een: „Mooi, dank je wel."

En toen Miek thuiskwam om half zes met gloeiende wangen en oogen die straalden, zei Grietje: „Meneer hep een paar uur geleden ook nog gebeld. Om te vragen of u er al was." — Zè gooide haar mantel en muts neer.

„Bah, echt wat voor Wim," dacht ze, „om me te controleeren."

Wim sprak niet aan tafel en zij, na een kernachtig: „Ik heb zalig gereden vanmiddag," zweeg ook. Ze dacht aan de ijsclub. Daar ging Lien vanavond rijden; wat zou het er heerlijk zijn met de lampions overal en de muziek in de ijstent. En Lien had gezegd, dat op de club het ijs was om te knuffelen. Toch genoeglijk als je niet getrouwd was, bepeinsde ze, maar een bescheiden gedachtetje kwam achteraan huppelen: wanneer er ijs is, tenminste.

Na den eten stond Wim direct op.

„Ga je uit?" vroeg ze verwonderd.

„Ja."

„Waar naar toe?"

„Uit."

De deur viel achter hem dicht, en zij verstopte zich achter het overgordijn om hem na te zien. Ja, daar ging hij. Hij keek niet om, natuurlijk niet. Rechtop en flink liep hij.

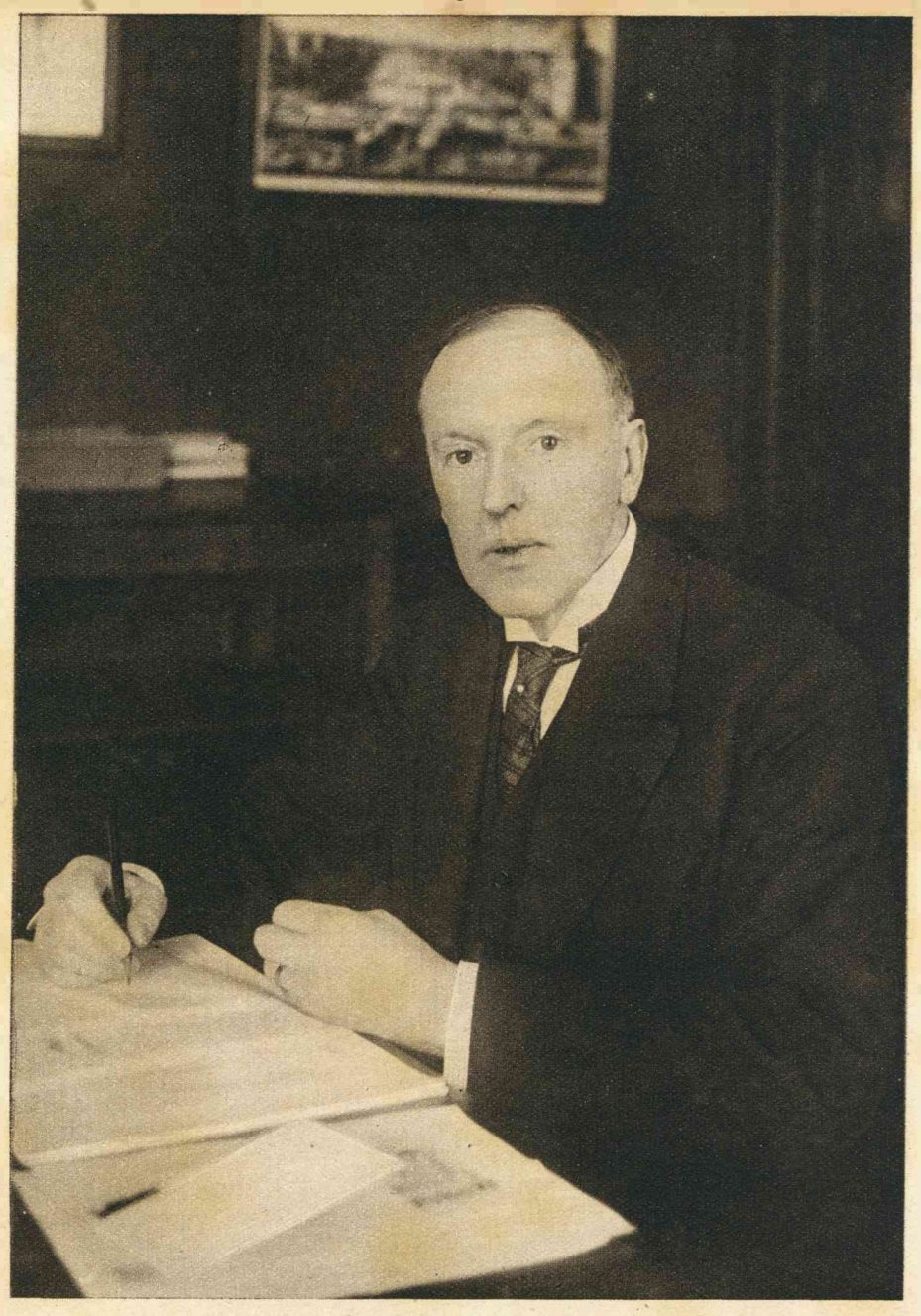

MR. AUG. PHILIPS,
een zeer bekend advocaat te Amsterdam, is benoemd tot gezant van Nederland te Washington.

Nu sloeg hij den hoek om — ze stond nog achter het overgordijn, toen Grietje al binnenkwam om af te ruimen.

„Guns," zei Grietje, „ik dacht . . . ."

„Zeur niet," zei ze verwoed, en ze schopte haar muts, die van den stoel gevallen was, onder den divan.

„Hommeles," concludeerde Grietje, met den dienbak in de keuken verdwijnend. Toen zocht ze onder den divan haar muts weer op, en met de muts in haar hand bleef ze nog een poos zitten staren.

„Uit." Wim was in àl de twee jaren van hun trouwen nooit alleen uitgeweest. En nu uit. En ze wist niet waar naar toe. Zou ze naar Lien gaan, en als protest op de ijsclub gaan rijden? Ze zette haar muts al op, trok hem voor den spiegel terecht. Toen rukte ze hem weer af, en viel neer op den divan. Grietje, die later het theewater binnenbracht, en die niets van Mevrouw zag, dan een smal rugje, en één voet in den stevigen, platgehakten, ouden rijschoen, Grietje knikte met stille overtuiging tegen „het theekoosje," dat het nou voorgoed hommeles was.

Hoe de Kathedraal van Yperen er thans uitziet.

Wim kwam thuis om elf uur; toen verbeeldde zij zich, dat ze vast sliep. Den volgenden dag reed ze 's morgens en 's middags, en ging hij weer 's avonds na den eten uit. Ze stond weer achter het overgordijn om hem na te zien, tot hij den hoek omsloeg. Denzelfden hoek. Waar zou hij toch naar toe gaan? Ze had er aldoor aan moeten denken, 's morgens en 's middags. Lien had haar geplaagd: „Ongenoegen met je gemaal gehad?" — „Welnee," had ze gezegd. Lachend. Maar 's nachts zou ze weer niet kunnen slapen, omdat ze niet begreep, hoe Wim uit kon gaan zonder haar. En den daaropvolgenden dag reed zij niet, maar Wim ging uit. Overdag had ze haar plan al opgemaakt. Als Wim weer weg zou gaan, zou ze hem nasluipen. Sluipen, dat was het woord. In een oude jas en met een hoed op, dien ze al een extra deuk gegeven had, zoodat het geen hoed meer leek, en met een dichte, zwarte nopjes-voile voor, zou ze hem nagaan. Zoo was het niet meer om uit te houden.

Toen Wim na een kort adieu, — nog geen week geleden, dacht ze, zei hij nooit adieu, en was een afscheid nooit kort — dat lamme ijs — de buitendeur met een slag had laten dichtvallen, werkte zij zich in haar oude jas en bond den deukhoed vast met de zwarte voile. Voor ze de stoep afrende, keek ze eerst voorzichtig de straat af. Ja, daar liep Wim. Vlak voor den hoek. Toen viel ook de buitendeur achter haar dicht. En Grietje, die nù achter het overgordijn stond, schudde verontwaardigd haar hoofd, brommend: „as je me nou . . . Daar gaat ze hem werachies achterna, as de weerlicht. Arme man . . . ." Grietjes sympathieën waren met den man, die uitging.

Dicht langs de huizen schuifelend, sloeg ze ook den hoek om. Daar zag ze Wim bij een tramhalte staan wachten. Ze schoot om den hoek terug. Wat moest ze nu beginnen? Wim in de tram . . . . zij ook in de tram, maar dan zou Wim haar in het licht dadelijk herkennen, ondanks den hoed en de deuk en de nopjes-voile. Ze gluurde weer om den hoek. Nu stonden er twee heeren en vier dames achter Wim; als ze daar ook achter sloop, liep ze niet in het oog. De tram kwam al aanrijden met uitdagend gebel. Een bijwagen gelukkig, dacht ze, Een slagersjongen, die haar voorbijreed, riep een luidruchtig dàag tegen haar. Het werkte even op haar lachspieren, ze maakte natuurlijk een komischen indruk met haar gegluur om het hoekje. Toen de tram stopte, rende ze met een vaartje, nòg dicht langs de huizen houdend, op den bijwagen toe. De conducteur heesch haar er in. Ze ging kalm, wat weggedoken achter een breeden damesrug zitten. Om den rug heen, kon ze Wim op het achterbalcon zien staan, rookend even kalm als hij vroeger thuis op den divan zijn sigaartje rookte, dacht ze. Ze kon 't niet helpen, maar ze begon opeens plezier te krijgen in de achtervolging. Misschien ging hij wel met een omweg naar het kantoor, dan zou ze heel bescheiden aanbellen en hem in de gang om den hals rollen. Dan zou het ineens weer goed zijn. En wie weet — of het morgen niet dooien zou! — Ze had zich zoo in de verzoenings scène verdiept, dat ze even Wim vergeten was. Met 'n schokje kwam ze tot zichzelf, en weer langs den breeden rug keek ze. Wim stond er nog. Nu bleef ze onafgebroken staren naar den breeden rug van Wim's zwarte overjas. 'n Keurige jas toch, dacht ze. Ze stond Wim! Ze had hem nog nooit zoo goed van achteren gezien.

Bij elke stopplaats gluurde ze nauwlettend. Wim bleef staan. Ze keek weer eens naar buiten. Allemenschen, dacht ze, we zijn al haast buiten de stad. Zou Wim tot het eindpunt meerijden en dan weer terug? Niets voor Wim eigenlijk. Maar wel heel onschuldig. Ze lachte ondeugend achter de dichte nopjes-voile. — Doch bij 't eindpunt stapte Wim uit, praatte nog even met den wagenbestuurder.

„Kom dame," waarschuwde de conducteur haar, „uitstappen." — „Natuurlijk," bromde ze. Wim liep nu den weg op; zij sprong van de tram, wipte even in het tramhuisje, om zich voor den conducteur een houding te geven. Ze verbeeldde zich tenminste, dat die haar onderzoekend bekeek.